

Той имаше много приятели работници, търсеше тяхната компания и много от тях му бяха чести гости в къщи.

Веднаж тримата отидохме на гости в един работник, колега на Кольо от фабриката в Кочериново, живеещ някъде в квартал Надежда. Цялото състояние на семейството се състоеше в едно дървено легло, маса, няколко стола и две хубави дечица. Ние насядахме около масата, а двете дечица се сгушиха кротко едно до друго смутени на леглото, като че ли се стараеха да скрият от нас извехтелите си и закръпени дрешки. Кольо им се усмихна дяволито и седна на леглото между тях. Прегърна ги нарече ги "юнаци" и им даде бонбони. През цялото време децата не се отделиха от него. На излизане, за да си отиваме, ние срещнахме много квартални деца, боси и окъсани, които протягаха ръце за просия. От тази гледка Кольо дълбоко въздъхна и промълви полуядовито:

- Като ги гледам ... На такава картина не може спокойно да се гледа. А да са само тези, а то само в България са хиляди, а в целия капиталистически свят милиони....

При арестуването ни на 4 март 1942 год. Бойка ни даде всички наличен хляб в къщи, около половин хляб. Вихме четирима. Когато в полицията решихме да ядем, Кольо отказваше да вземе своя дял от хляба.

- Аз съм по-издръжлив от всички убеждаваше ни той. Имам тренинг в това отношение. При арестуването ми, миналата година, не съм ял по цели дни, нък и друг път ми се е налагало..... Едва го склоних да вземе няколко залька хляб.

Но най ярко пролича неговата човечност в Дирекцията на полицията, когато поемаше върху себе си обвинението на много другари, с които беше работил. Той ясно схващаше, че нямаше да се отърве и искаше, колкото може повече от другарите му да бъдат освободени.

Иван